

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DOMINICAL

Vol. 13 Nr. 17 * Duminică, 19 aprilie 2020 * Redactor: Pr. Nicolai Buga

Sfintele Paști

Sfânta Evanghelie Ioan 1: 1 – 17

La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina ci ca să mărturisească despre Lumină. Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume. În lume era și lumea prin El

s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr. Ioan mărturisea despre El și striga, zicând: Acesta era despre Care am zis: Cel care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era. Și din plinătatea Lui noi toți am luat, și har peste har.

Apostolul Faptele Apostolilor 1: 1 – 8

Cuvântul cel dintâi l-am făcut o, Teofile, despre toate cele ce a început Iisus a face și a învăța, până în ziua în care S-a înălțat la cer, poruncind prin Duhul Sfânt apostolilor pe care i-a ales, căroră S-a și înfățișat pe Sine viu după patima Sa prin multe semne doveditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile și vorbind cele despre împărăția lui Dumnezeu. Și cu ei petrecând, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui, pe care (a zis El) ați

auzit-o de la Mine: Că Ioan a botezat cu apă, iar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt, nu mult după aceste zile. Iar ei, adunându-se, Îl întrebau, zicând: Doamne, oare, în acest timp vei așeza Tu, la loc, împărăția lui Israel? El a zis către ei: Nu este al vostru a ști anii sau vremile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa, ci veți lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, și Îmi veți fi Mie martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginea pământului.

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N Bodine St.
PHILADELPHIA, PA 19123

Tel./Fax: 215-922-7060
www.holytrinityphiladelphia.org

Pr. Icon. Stavrofor Nicolai BUGA,
Paroh

fr.n.buga@gmail.com

Pr. Timotei AVRAM,

Preot slujitor
fr.timavram@gmail.com

ÎN ACEST NUMĂR

Evangelia & Apostolul	1
Î. P. S. Mitropolit Nicolae: Pastorală la Praznicul Învierii - 2020	2
Părintele Dumitru Stăniloae: Învieria lui Hristos și învieria noastră în El	3-6
P.S. Sofian Brașovenul: Cum sărbătorim Sfintele Paști?	7
Programul bisericii în Săptămâna Mare, de Sfintele Paști și în Săptămâna Luminată (12- 26 aprilie 2020)	8

*Redacția Buletinului Parohial "Sfânta Treime"
urează tuturor cititorilor, enoriașilor și
binefăcătorilor bisericii noastre: PAȘTE FERICIT!*

Pastorală la Praznicul Învierii Domnului 2020

† **NICOLAE**

din mila lui Dumnezeu
Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe
Române a Statelor Unite ale Americii și
Mitropolit al Mitropoliei Ortodoxe Române
a celor două Americi

*Iubitului cler și dreptmăritorilor creștini
din sfânta noastră Mitropolie, pace și
bucurie sfântă de la Hristos Domnul cel
Înviat, iar de la noi arhierească
binecuvântare.*

*„Să ținem mărturisirea nădejzii cu
neclintire, pentru că credincios este Cel ce a
făgăduit și să luăm seama unul altuia, ca să ne
îndemnăm la dragoste și la fapte bune.*

(Evrei 10, 23-24).

Prea Cucernici Părinți, Iubiți Credincioși,

Hristos a înviat!

Vestirea Învierii Domnului în acest an este cu totul diferită de a altor ani, căci ne aflăm și noi, ca și femeile mironosițe și Apostolii, sub povara îndoielii și a incertitudinii datorită noii epidemii care s-a răspândit în multe părți ale lumii. Ajunse la mormântul Mântuitorului duminică dis-de-dimineață, femeile mironosițe sunt întâmpinate de înger cu vestirea *”Știu că pe Iisus cel răstignit îl căutați. Nu este aici; căci S-a sculat precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut”* (Matei 28, 5-6). Iar Apostolii Petru și Ioan au alergat la mormânt ca să descopere aceeași realitate, a mormântului gol, izvor de mulțime de întrebări. La fel ca ei, mulți ne întrebăm acum ce s-a întâmplat cu lumea, cu creștinii, unde este sensul vieții noastre în această lume stăpânită de panică și speriată de perspectiva îmbolnăvirii sau chiar a morții.

Trebuie să adăugăm imediat că mulțimea nedumeririlor femeilor mironosițe și a Apostolilor a fost risipită prin vestirea Învierii Domnului, fapt dovedit apoi prin arătările Domnului cel Înviat. Ceea ce ne duce la tema vestirii mărturisirii nădejzii cu neclintire, pentru că credincios este Cel ce a făgăduit.

Sf. Apostol Petru vorbește despre această nădejde în Învierăa lui Hristos, izvor al vieții creștine și scop al vieții noastre pământești: *„Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Care, după mare mila Sa, prin învierea lui Iisus Hristos din morți, ne-a născut din nou, spre nădejde vie, spre moștenire nestrăicătoasă și neîntinată și neveștejită, păstrată în ceruri pentru voi, cei ce sunteți păziți cu puterea lui Dumnezeu, prin credință, spre mântuire, gata să se dea pe dea pe vremea de apoi”* (1 Petru 1, 3-5). Învierăa lui Hristos ne-a născut din nou, spre nădejde vie, spune Sf. Petru, încredințându-ne, ca și pe Apostoli și mironosițe, că de la mormântul gol drumul umanității s-a schimbat spre moștenire nestrăicătoasă și neîntinată și neveștejită. Descoperirea de atunci, de la mormânt, se repetă cu fiecare dintre noi, cei care primim taina Botezului și ne împărtășim apoi de revărsarea harului prin tainele Bisericii. Prin scufundarea în apa botezului, fiecare moare și învie cu Hristos. Moare pentru viața cea veche, cea a păcatului, deci a separării de Dumnezeu, și învie la viața cea nouă, cea trăită cu Dumnezeu. Primind acest dar la botez suntem păziți cu puterea lui Dumnezeu, prin credință, spre mântuire, tot după cuvintele Sf. Petru. Iar în taine primim dragostea lui Dumnezeu care ni se împărtășește ca rod al jertfei lui Hristos pe Cruce și al Învierii. Căci, în numele întregii omeniri, Hristos s-a jertfit pentru a recăștiga dragostea lui Dumnezeu. Trupul jertfit a fost înviat prin puterea lui Dumnezeu. Iar această putere și dragoste dumnezeiască se revărsă asupra noastră în fiecare sfântă taină a Bisericii împărtășindu-ne puterea cea mântuitoare a lui Hristos cel Înviat.

După ce vorbește despre nădejdea vie izvorâtă din credința în puterea lui Dumnezeu, Sf. Petru se adresează nouă, celor ce suntem încercați în aceste zile: *”Întru aceasta vă bucurați, măcar că acum ar trebui să fiți triști, încercați fiind de multe feluri de ispite pentru puțină vreme, pentru ca credința voastră încercată, mult mai de preț decât aurul cel pieritor, dar lămurit prin foc, să fie găsită spre laudă și spre slavă și spre cinste, la arătarea lui Iisus Hristos”* (1 Petru 1, 6-7). Precum aurul se încearcă în foc, credința noastră este încercată prin feluri de ispite pentru puțină vreme. Precum aurul în foc este curățat de orice impuritate și devine mai prețios, credința noastră încercată este eliberată de orice umbră de îndoială și devine statornică. Strălucirea aurului este trecătoare, dar credința noastră devenită statornică prin încercări este spre cinste în veșnicie. Cuvintele Sf. Petru adresate din Roma, în

jurul anului 50, creștinilor care treceau prin persecuții și încercări se referă la statornicia în credință care va fi dată pe față și găsită spre laudă la a doua venire a Mântuitorului. Această afirmație a Apostolului Petru este valabilă pentru fiecare creștin care a primit botezul și crede în Învieră. Această afirmație a Sf. Petru este izvor de lămurire acum pentru noi toți care ne întrebăm cine suntem și încotro mergem.

Prea Cucernici Părinți, Iubiți Credincioși,

Îndoiala noastră din aceste zile poate fi vindecată prin credința în puterea lui Dumnezeu și ne poate duce la mărturisirea nădejzii cu neclintire căci Hristos a înviat! Sf. Petru împreună cu ceilalți Apostoli s-au temut și s-au ascuns, dar Hristos cel Înviat a pătruns prin ușile încuiate, le-a vestit pacea și i-a trimis la propovăduirea Învierii Sale. Sf. Pavel îl căuta pe Hristos cel mort și ascuns de Apostoli. L-a întâlnit pe drumul Damascului pe Hristos cel viu, cel Înviat. Vestindu-ne Învierăa Domnului, mărturisim și noi că L-am întâlnit pe Cel ce a biruit moartea, pe Cel care a pătruns și în camera sufletului nostru și ne-a dăruit pacea Sa. Vestindu-ne Învierăa primim fiecare putere de mărturisire către semenii, căci dacă Hristos a înviat și noi vom învia (cf. 1 Corinteni 15). Orice îndoială și orice clătinare în credință sunt biruite de vestirea Învierii Domnului și a învierii noastre. În aceste zile nu ne vestim doar credința că vom învia la a doua Venire a Domnului, ci mărturisim că trăim deja într-o lume înnoită prin Învieră în care credința și nădejdea ne sunt încercate spre a fi spre slavă și spre cinste, la arătarea lui Iisus Hristos. Numai această vestire mai poate aduce speranță în lumea de astăzi tulburată de frică și îndoială.

Vă urez tuturor, preoți și credincioși ai Arhiepiscopiei noastre, să petreceți sfintele sărbători ale Învierii Domnului cu nădejde vie căci Hristos Domnul a biruit moartea și ne-a dăruit nouă Învierăa. Cel ce a lăsat mormântul gol și a trecut prin ușile încuiate vine acum în fiecare casă și familie neputând fi oprit de izolarea în care ne aflăm. Cel ce a biruit moartea biruit acum orice opreliște și se pogoară să aducă pace în sufletele tuturor. Vă doresc să vă bucurați și să nu vă temeți căci El a Înviat! Vă îndemn să aduceți, prin cuvânt și faptă, lumină și nădejde celor apropiați și celor încercați în aceste zile. Vă îmbrățișez în Hristos Domnul Cel Înviat și vă doresc sănătate și nădejde!

Al vostru frate într-o rugăciune către Dumnezeu,

† **Mitropolit NICOLAE**

Chicago, Praznicul Învierii Domnului, 2020

Învierea lui Hristos și învierea noastră în El

Hristos nu ramane în starea mortii decât atata cât să se vadă că El a murit cu adevărat, adică până a treia zi. Unirea deplină ca om cu Tatăl prin jertfa Lui aduce fără întârziere starea de înviere. Aceasta arată că nu se ajunge la înviere fără să se treacă prin moartea ca jertfă, dar nu numai că să se arate că trebuie să se treacă de la trupul acesta muritor la cel nemuritor, ci și pentru că starea la care se ajunge prin moartea ca jertfă e o stare de unire deplină cu Dumnezeu, deci cu totul superioară celei trăite în trupul muritor. E o stare la care trece prin moarte cel ce va învia.

Hristos ajunge la înviere îndată după starea în care intra prin moartea primită ca jertfă, dar noi ajungem la ea la sfârșitul acestui chip al lumii, când materia întreagă se va transfigura, după ce va servi, în forma actuală, tuturor oamenilor de după noi spre creșterea spirituală și spre primirea în trupul acesta muritor a mortii lui Hristos. Aceasta și că să ne rugăm aici cu înțelegere, pentru cei ce au fost pe pământ înaintea noastră. Învierea fără întârziere a lui Hristos e preînălțarea Lui (Filip II, 9) pentru că El a primit Cel dintâi moartea ca jertfă de bunayoi și pentru că El să ne fie nădejdea învierii tuturor și ca focar de atracție spre ea. Învierea lui Hristos prevestește deplină "trecere" de la viața robită legilor naturii în starea actuală, la viața din Dumnezeu Cel absolut, în care materia va fi ridicată în Duhul Sfânt peste legile care o robesc și prin care robeste pe om.

Starea mortii noastre față de păcatele plăcerilor egoiste e o treaptă mai înaltă la care urcă omul în transcenderea sa. Prin moartea cu trupul, acceptată din credință, va trece la o treaptă și mai înaltă. Iar învierea cu trupul va fi trecerea la cea mai înaltă treaptă. Starea mortii față de păcat e o biruire a prea marilor dependente ale omului de lume și de trupul ajuns într-o robie față de ea prin păcat, sau prin slăbirea legăturilor cu Absolutul personal. Starea mortii cu trupul va fi o eliberare completă a trupului de aceste dependente. Dar starea de înviere va fi ridicarea trupului de către sufletul înălțat la treapta atinsă printr-o mai mare penetrare a lui de Dumnezeu, o dată cu

moartea trupească, la starea de transparentă desăvârșită a lui Dumnezeu prin omul întreg. Sufletul reunește prin această trupul cu sine și, prin aceasta, cu Dumnezeu la nivelul cel mai înalt, după asemănarea lui Hristos. Se restabilește omul întreg, dar la treapta de supremă transcendere și de deplină transparentă a lui Dumnezeu prin el, asemenea lui Hristos și în unire maximă cu El.

La învierea cu trupurile vor fi duși, la sfârșitul chipului actual al lumii și cei ce nu au

lucrat deloc la pregătirea lor, pentru un trup deplin transparent și care, deci, n-au trecut cu sufletul prin moarte la o treaptă mai luminoasă. Căci și aceia vor ajunge la o eternitate a lor cu trupul, fiindcă Hristos, înviind, a eternizat identitatea tuturor oamenilor creați de Dumnezeu în întregimea lor sufletească-trupească. Dar trupurile aceloră vor avea o opacitate dusă la extrem și chinurile de patimi imposibil de satisfăcut, în așa fel că nu va mai fi în ei nici o mișcare de spiritualizare a lor, datorită extremei slăbiciuni la care a ajuns spiritul lor. Opacitatea în care vor fi încremențiți va fi o rigiditate chinuitoare în rău, echivalentă cu extrema neputință spirituală a comunicării. Aceasta, nelăsând să se vadă din sufletul lor nici o mișcare spre bine, spre lumină, nici pentru ei, nici pentru alții, nu le va permite nici o deschidere. Deosebiți de ei vor fi cei ce s-au pregătit insuficient pentru transparentă învierii. Deși sufletele lor trec după moarte într-o stare oarecum întunecoasă, vor putea fi ajutați pentru o înviere fericită de rugăciunile altora.

Omul nu e om cu adevărat fără trup. Dumnezeu a voit să se facă transparent pe Sine și spiritul omului și prin materie. De aceea a creat pe om cu trup. Numai prin trup spiritul lui se comunică în întregime. Înțelegerea de către om a nesfârșitelor nuanțe ale existenței nesfârșite de variate, bucuria Lui deosebită de fiecare om, bunătatea de toate felurile manifestată în tot felul de acte, toate puterile de corespunzătoare ale lui Dumnezeu, lucrătoare în om, iau aspecte de frumuseți negraite, arătându-se prin ochii trupului, prin dulceața glasului, prin toată delicatetea și curăția felei. Dar aceasta înseamnă o transparentă a trupului dusă până la un grad care face imposibilă contestarea realității spiritului.

Dar despartirea omului de Dumnezeu, Izvorul infinitei vietii spirituale, a slabit, pe de o parte, forta de iradiere a spiritului omenesc prin trup, pe de alta, a facut trupul in mare parte opac si fata hidoasa, nesimpatica, prin faptul ca omul s-a ocupat in cea mai mare masura, daca nu exclusiv, de placerile sale egoiste. Miscarile patimase din el au fost si cauza descompunerii treptate a trupului, descompunere terminata prin moarte. Omul aproape ca si-a pierdut constiinta ca are un spirit stapan pe miscarile patimase si insetat dupa imbogatirea din Absolutul personal. Spiritul si-a pierdut puterea asupra trupului, care, agitat de lacomie, de voluptati si de eforturile consumului, capata o fata urata, nesincera si se descompune treptat. Dar el totusi va invia cu uratenia ce i -a devenit proprie. Inca din cele mai vechi timpuri, oamenii au devenit, pentru constiinta si preocuparea lor, numai trupuri (Gen. VI, 3) netransparente spiritual.

Pentru refacerea trupului ca mediu transparent al spiritului si al Absolutului personal, S-a intrupat Fiul lui Dumnezeu, suprema Existenla spirituala S-a adus jertfa si a inviat ca om, pentru a face pe toti oamenii care se unesc cu El prin credinta sa recastige prin puterea spiritului reintarit in ei de prezenta lui Hristos, trupurile in starea de suprema si vesnica transparenta. Dar cei ce nu fac si din partea lor eforturi in aceasta directie vor invia cu trupurile stapanite si cu fetele uratite de patimi.

Invierea lui Hristos n-a fost deci o readucere a trupului Sau la starea dinainte de moarte, caci aceasta L-ar fi tinut iarasi supus stricaciunii (coruperii) si mortii. Dar n-a putut fi nici formarea unui trup cu totul strain de cel dinainte de moarte. Ci a fost o readucere la viata a trupului Sau dinainte de moarte, dar spiritualizat la maximum, patruns desavarsit de armonia si comunicativitatea spiritului unit cu Dumnezeu. Trupul lui Hristos pastra urmele cuielei. Prin el aparea viata sufletului Sau propriu, imprimata de gandurile si faptele Lui generoase si mantuitoare, purtat de extrem de luminosul sau ipostas divin. Apostolii au cunoscut in trupul lui Hristos cel inviat, trupul Lui dinainte de moarte, dar ridicat la cea mai luminoasa slava, transparenta si frumusetate duhovniceasca.

Datorita starii lui in duhovnicie, era un trup total transparent pentru sufletul si dumnezeirea Sa si deci cei ce-I vedeau isi dadeau seama de prezenta dumnezeirii in el. Era un trup eliberat de orice dependenta de conditiile vietii in lume. Participa deplin la viata Absolutului personal. Era prin aceasta un trup luminat de slava Absolutului. Era un trup al libertatii desavarsite si un transparent neumbrit al ratiunii, al intelegerii si al simtirilor curate. Prin el nu se vede decat lumina. Deci, un trup care nu mai era supus necesitatilor comune cu cele ale animalelor. In acest fel de trup se va imbraca fiecare om iubitor de Hristos la inviere, dar pastrand notele lui personale si tot ce s-a imprimat in el prin faptele si gandurile lui cele bune din timpul vietii pamantesti.

Aceasta e slava pe care o vede Sfantul Apostol Pavel cand

spune: „Asteptam ca Mantuitor pe Iisus Hristos, care va prefaca chipul trupului nostru, dupa chipul trupului slavei Lui" (Filip III, 20). E aceeași slava în care s-a imbracat trupul inviat al Domnului, care e atât de coplesit de Duhul, încât se poate spune ca Domnul cel inviat e Duhul. Iar aceasta înseamnă ca trupul Lui are desavarsita libertate. Sfantul Apostol Pavel spune aceasta prin cuvintele: "Domnul este Duh. Si unde este Duhul Domnului acolo este libertatea. Iar noi toti privind ca in oglinda, cu fata descoperita, slava Domnului, ne prefacem in acelasi chip din slava in slava ca la Duhul Domnului" (II Cor. III, 18).

Trupul inviat va fi in starea spre care a fost creat trupul, prin ridicarea la participarea deplina la Absolut, prin "trecerea" lui la viata total libera a Absolutului, trecere numita in evreieste "Paste". Invierea lui Hristos e "Pastele" Lui si temelie "Pastelui" nostru al tuturor.

Despre caracterul duhovnicesc si, de aceea, plin de slava sau de lumina al trupului inviat al lui Hristos vorbeste Sfantul Apostol Pavel si cand declara ca invierea va face si trupurile noastre trupuri duhovnicesci, nestricacioase si pline de slava: "Facutu-s-a omul cel dintai, Adam, cu suflet viu, iar Adam cel de pe urma (Hristos) cu Duh de viata datator". De aceea si trupul nostru "se seamana intru stricaciune, invie intru nestricaciune; se seamana intru necinste, invie intru slava ... Se seamana trup natural, invie trup duhovnicesc" (I Cor. XV, 45).

Sfantul Grigorie de Nyssa considera aspiratia si chiar miscarea spre inviere sadite in fiinta noastra de Dumnezeu. De aceea, tot Dumnezeu o si sustine, dar nu impiedica pe om sa o savarseasca si el. "Raul nu e mai tare ca puterea cea buna ... Nici nu poate fi schimbarea si alterarea mai tare si mai persistenta decat Cel ce e pururea, la fel si fixat in bine. Dar voia dumnezeiasca e neschimbabila, iar caracterul schimbator al firii noastre nu ramane fara nici un rau. Dar ceea ce se misca pururea, daca inainteaza spre bine, nu va sfarsi niciodata miscarea inainte, dat fiind drumul de parcurs. Caci nu va afla vreodata vreun capat a ceea ce cauta, ca sa se opreasca din miscarea spre aceea. Fata de cei ce aduc ca obiectie impotriva miscarii spre inviere faptul ca trupurile se descompun prin moarte si judeca dumnezeirea dupa masuri omenesti, declarand ca nici Dumnezeu nu poate invia trupul, Sfantul Grigorie spune: "Este in suflet o afectiune si iubire naturala fata de trupul cu care a convietuit, o afectiune si o cunostinta de pe urma puterii sadite in fire, in baza unirii sufletului cu El. Iar prin aceasta ramane intr-o comuniune neconfundata cu trupul propriu, care distinge pe unii de alii. Deci, sufletul atragand iarasi la sine ceea ce-i este inrudit si propriu, ce greutate ar sili puterea dumnezeiasca sa opreasca cele ce sunt familiare ca sa se miste fiecare spre ceea ce ii este propriu, printr-o atractie negrita a firii.

Dumnezeu a pus deci firea omeneasca intr-o miscare vesnica, care, dupa despartirea sufletului de trup, le face sa tinda a se readuna. Contributia Lui la invierea celor morti e in primul rand aceea de a nu se opune pornirii

sufletului de a se readuna cu trupul. Concepția Sfântului Grigorie despre tendința sufletului după trupul ce l-a avut, corespunde învățaturii despre unitatea de ființă a omului, constând din trup și suflet. De asemenea, și ideile lui despre aspirația spre existență fără sfârșit a omului ca întreg.

În învățătura creștină oamenii, odată căzuți în păcatul stramosesc, nu se mai pot elibera ei înșiși de moartea trupului. Rolul lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel intrupat, este indispensabil în scopul acesta, pentru că omul nu poate reintra prin sine în cea mai deplină legătură cu Dumnezeu înțeleasă ca și comunicare, fără să înceapă această comunicare de la Dumnezeu. Iar învierea depinde de aceasta. Dacă cei plecați de aici încremeniți în rău nu mai pot să se întoarcă spre bine nici cu ajutorul lui Hristos, chiar dacă învie și ei, ceilalți ajung la învierea definitivă într-o fericire. În amândouă cazurile, oamenii ajung la o oprire a miscării. Cei dintâi se opresc în odihnă fericită. Aceasta pentru că umanitatea încadrată în ipostasul Fiului lui Dumnezeu e într-o comunicare desăvârșită cu dumnezeirea, în veci neschimbată, din care li se comunica și lor această stabilitate de înviere, dacă din partea lor s-au unit cu Hristos prin credință. Dulceata unirii desăvârșite cu Hristos e așa de mare în starea lor de înviere, că mișcarea lor se oprește într-o veselă odihnă comunicativă în Hristos și cu Hristos Cel înviat. E o idee pe care a clarificat-o Sf. Maxim Marturisitorul.

Numai asumarea firii omenesti în ipostasul Cuvântului, prin încadrarea în acest sân suprem de desăvârșită iubire al existenței, asigură pe cei ce voiesc împotriva morții definitive sau a unor reîncarnări nesfârșite, provocate de etern nedepline mullumiri. Oamenii se pot uni ușor cu Fiul lui Dumnezeu, Care a intrat în putința comunicării vesnice cu ei prin umanitatea asumată și prin iubirea nemărginită pe care le-o comunică prin ea. Iar prin aceasta îi ține statornici în fericirea maximă a odihnei în Ei, întrucât nu mai doresc o mișcare mai departe, care se poate schimba din bună în rea, din iluzia că e mai bună. În această odihnă veselă comunicantă și în continuă sporire în El, iitline Hristos nu numai prin faptul că e ca Dumnezeu infinit în puterea de viață datoare a învierii, ci și prin faptul că e Persoana și nu o esență, ca în platonism și origenism, incapabilă de o iubire constientă. E o Persoana dumnezeiască nepuizabilă în dragostea nesfârșită ce ne-o arată. La aceasta se adaugă faptul că această Persoană e totodată om, arătându-ne, în dragostea Ei nelămurită capabilă de alte și alte manifestări, o intimitate și o înțelegere umană, dincolo de care nu mai simțim trebuința să trecem la una mai înaltă. În felul acesta, Omul Hristos Însuși e și culmea existenței fericite la care ajunge omul. Căci în El Omul însuși e și Dumnezeu. În Omul însuși află omul odihna fericirii eteme și infinite. Dar tocmai de aceea cel ce refuză comuniunea cu Hristos refuză totul.

De altfel, însuși Sf. Grigorie de Nyssa afirma, de pe de altă parte, neschimbarea miscării din bine, când vorbește de mișcarea stabilă sau de stabilitatea mobilă a celor

înaintați în desăvârșire. Iar dacă există o stabilitate eternă în bine a celor desăvârșiți, de ce n-ar exista și o nemiscare din agitația în rău a celor învartosiți în el? E o nemiscare care totuși nu e o odihnă. Aceasta ne arată învierea în fericire, ca o culme a întregului uman, ca o ridicare a lui din relativitatea unei continue insatisfacții și ca o împlinire a aspirației fundamentale care-l stăpânește pe om. Iar învierea în nefericire, ca o insatisfacție fără nădejdea scapării din ea. Dar odihna în culmea reală a fericirii nu-i o încremenire, ci o stabilitate mobilă, cât și o bucurie continuă în gustarea aceleiași iubiri infinite, sau în iubirea fericită a aceleiași Subiect infinit de iubitor. Iubirea desăvârșită e și etern stabilă și etern mobilă pentru că e vie și da viața, pentru că cel ce iubește e mereu viu în manifestarea iubirii lui către cel iubit, e mereu viu în comunicarea plină cu cel iubit și cel iubit mereu viu în iubirea nesfârșită ce i se arată.

Această fericire culminantă, în comuniune cu Fiul lui Dumnezeu, Cel intrupat și înviat ca om pentru veci, și cu toți cei uniți în această comuniune, nu poate avea loc fără transparenta spirituală maximă și prea curată a trupurilor, deci fără induhovnicirea desăvârșită a lor, sau o are ca efect pe aceasta. Iubirea, transparenta spirituală prin trupuri, care asigură în același timp integritatea complexă a ființei și a vieții umane, și induhovnicirea egală cu o negrită imbogățire și adâncire spirituală, tin la un loc. Dar la această culme a fericirii prin înviere nu poate ajunge omul de unul singur după moartea sa, ci toți împreună la sfârșitul lumii. Căci ea e o comuniune universală, o bucurie a fiecăruia de fiecare. Dar ea e daruită unora și refuzată altora, pe temeiul unei judecări de obște. La judecata aceasta se va osândi, sau se va pune în evidență pentru veci, ceea ce au făcut cei mai dinaintea din istorie pentru înaltarea sau degradarea urmașilor și în ce măsură urmașii s-au rugat pentru păcatele înaintașilor și au topit prin faptele lor bune faptele rele ale acelora și urmarile lor în ei, și în aceia, în baza comunicării din iubire între ei și aceia.

Antecesorii se vor mantui prin bunele influențe lăsate asupra urmașilor, iar urmașii se vor mantui pe ei și pe cei dinaintea lor prin rugăciunile și faptele lor bune pentru înaintași, dar și prin influențele lăsate asupra urmașilor, iar urmașii se vor mantui pe ei și pe cei dinaintea lor, prin rugăciunile și faptele lor bune pentru înaintași, dar și prin influențele bune lăsate asupra urmașilor, care mai vin după ei la existență, sau prin rugăciunile și faptele sale în numele acelora. Aceasta va descoperi rostul succesiunii generațiilor în istorie, sau va lumina însuși rostul istoriei, ca umanitate succesivă chemată să înainteze, dar nu în mod silit, spre tinta de suprema desăvârșire a ei în Dumnezeu, în mare măsură, în mod solidar. Istoria se va arăta solidară prin reciprocul bine sau rău ce și l-au făcut generațiile anterioare și cele posteroare. Ea e chemată la o purificare continuă până la judecata din urmă pentru Împărăția de veci. Dar faptele pentru înaintași și urmași nu pot să nu fie și fapte pentru contemporani. Așa ne pregătim pentru împărăția vesnicei iubiri între noi.

Cei buni se vor face atunci deplin transparenti prin trupuri, iar cei rai isi vor arata chiar in opacitatea lor nu atat materiala, cat intunecoasa spiritual, egala cu insingurare a lor, egoismul si dusmania pe care le-au intretinut in istorie, indiferent in care timp au trait. Cei de la sfarsit vor fi condamnati nu pentru influenta rea asupra urmasilor, ci pentru lipsa rugaciunilor si a faptelor bune altruiste catre contemporani, pentru predecesori. Toti trebuie sa crestem spiritual prin iubirea fala de toti. Toti avem datorii fata de toti. Vom fi mantuiti si dusi in Imparatia iubirii, sau osanditi la o insingurare schizofrenica pentru ceea ce am facut sau nu am facut tuturor. Aceasta pune in lumina importanta fiecaruia ca far de lumina sau ca izvor de intuneric, de ura si de amagire in istoria omenirii, oricat de modest ar fi, intrucat s-a facut prin influenta avuta in ea, o pricina de osanda sau de mantuire si mai mare pentru sine si pentru altii.

Dar de transparenta spirituala oamenilor prin trupuri, care se va arata atunci, tine si transparenta lor prin lumea obiectelor, prin cosmos. Cei buni vor lumina atunci deplin, comunicandu-se mai mult si prin lumea materiala. Cei rai o vor acoperi de intuneric si o vor face o piedica in comunicare. Aceasta isi va descoperi prin cei buni, pe de alta parte, sau in modul acesta, sensurile ei adanci si frumuselea armoniilor din ea, caci oamenii nu vor mai fi opri li la uzul lucrurilor, ca mijloace de intretinere a trupurilor. Miscarile de suprafata a fortelor din ea, corespunzatoare trebuintelor trupesti, vor fi coplesite de aratarea adancimii lor spirituale, de revelarea tot mai mare a minunatelor lor armonii, ca si de contemplarea linistita a acelor sensuri de catre oameni, care vor vedea in ele pe Dumnezeu, concomitent cu adancirea lor in ei insisi si in ceilalti, prin comuniunea dintre ei.

Nu se poate sa nu tinda si lumea spre o linta a desavarsirii ei, care nu poate fi decat o deplina revelare a frumusetilor ei in Duhul Sfânt. Numai miscarea spre o astfel de tinta a deplinei ei transparente si iluminari pentru Dumnezeu si spre starea de mediu de comunicare desavarsita intre oameni, ii poate revela sensul de opera creata prin Cuvantul in Duhul Sfânt, pentru a se umple tot mai mult de El.

Acesta va fi "cerul nou si pamantul in care locuieste dreptatea" (II Petru III, 13; Apoc. XXI, 1), sau viata comuniunii in iubire. Acestea vor fi aduse nu printr-o transformare evolutiva, ci dupa multe zguduiri sociale,

dependente de voia oamenilor si de o influenta demonica asupra ei si printr-un foc care va desface stihiiile arzandu-le si va face sa piara cerurile de acum (II Petru III, 10). Dar si ele vor contribui la cresterea spirituala a unora, ca sa ajunga si ei la invierea intru fericire. Nu numai omul, ci si universul trebuie sa treaca prin moarte pentru a transcende starea actuala supusa unor legi rigide, pentru a deveni mediu transparent al Absolutului personal, care va coplesi legile ce robesc acum pe, oameni prin iubirea comunicanta a celui Absolut, care va umple si persoanele umane.

Invierea lui Hristos ne-a revelat chipul actual al lumii ca destinat sfarsitului, sau transfigurarii. Pana la invierea lui Hristos nu se stia de aceasta. Se cugeta ca chipul acesta al lumii, in care persoanele apar si par ca mor definitiv, va dura vesnic in sensul lui, ca un Cronos care naste mereu prunci noi, pe care-i mananca. Invierea lui Hristos ni s-a aratat ca inceputul partii finale ale acestui chip al lumii, caci Hristos lucreaza la invierea Lui, prin trupul eliberat de rigiditate a lui, asupra lumii ca sa o ridice la starea de mediu potrivit vietii oamenilor inviati cu trupul pentru vesnicie. De aceea, Apostolii prezinta timpul de dupa invierea lui Hristos, ca timpul de pe urma.

Prin ea s-a proiectat asupra lumii si a timpului lumina sensului. Lumea aceasta nu

poate fi din veci si nu poate dura in veci, ca o lume care naste oameni ca sa-i omoare. Aceasta ar arata-o ca o existenta prin sine, dar profund imperfecta, profund imprimata de rau, ceea ce implica o totala contradictie; sau ca o existenta care in aceasta imbinare de bine si rau, sau mai degraba dominata de rau, nu are nimic mai puternic deasupra ei, in non-sensul ei. Invierea lui Hristos "a umplut toate de lumina". Invierea lui Hristos si invierea noastra in El arata victoria finala a binelui in ea, ca adevarata relatie intre oameni. Ea da un sens si o tinta pornirii de transcendere spre comuniune, traita de oameni in lume si arata pe Dumnezeu lucrând pentru transparenta Sa tot mai luminoasa, chiar prin trupurile oamenilor si prin cosmosul legat de ele, ducandu-Ie spre eternitatea fericita a deplinei transparente si comunicari ale Sale si a oamenilor intre ei.

Părintele Dumitru Stăniloae

Cum sărbătorim Sfintele Paști

Pentru foarte mulți credincioși „apropierea” de Dumnezeu realizată de-a lungul Postului Mare parcă se risipește odată cu sfârșitul Sfintei Liturghii de Paști. Ceea ce s-a câștigat printr-un efort de curățire, cât a fost el, parcă se înfundă în mâncarea din abundență cu prilejul sărbătorii, fapt ce dovedește că atât postirea cât și sărbătorirea au fost cumva deturnate de la sensul lor adevărat. Pentru a putea sărbători în adevăr Sf. Paști, între altele, să nu uităm:

- Postirea din timpul Sfântului Post trebuie făcută „cu fața către Dumnezeu” nu către noi înșine, adică nu pentru a scăpa de kilogramele în plus sau a deveni oameni superiori, eventual mai buni ca alții, ci pentru a ne curăța de mizeria interioară și a-L putea întâlni pe Cel curat, pe Dumnezeu. Deci postirea, rugăciunea din timpul postului, întregul efort ascetic, mărturisirea păcatelor, toate se fac în vederea acestei întâlniri cu Dumnezeu. Apropierea sărbătorilor nu trebuie să fie un banal prilej de curățenie generală sau de epuizare în pregătiri culinare sofisticate, ci o curățire pregătitoare a întregii ființe și locuințe, ca în ele să-L primim cum se cuvine pe Dumnezeu.

- Praznicul Sfintelor Paști este un prilej extraordinar de a-L întâlni pe Domnul Iisus Hristos Cel înviat din morți, pe Cel ce a pățimit, a fost omorât și a înviat, pentru a se înălța la ceruri, ca să ne facă nouă cale spre înviere și viață veșnică în comuniunea de iubire a lui Dumnezeu și a celor care își duc viața prin credință.

- Pe Domnul Iisus Hristos Cel înviat din morți și înălțat la ceruri suntem chemați să-l întâlnim la Slujba Învierii, mai ales prin Împărtășirea cu Sfintele Taine la Sf. Liturghie de Paști. Deci efortul din timpul Postului trebuie să fie în vederea acestei întâlniri. Întâlnindu-L, dacă L-am căutat și L-am dorit, să ne bucurăm să petrecem împreună cu El.

- Este firesc, de Paști să ne bucurăm și de bucatele tradiționale în mijlocul familiei noastre. Important este însă să nu uităm de Întâlnirea cu Domnul Hristos și să ne bucurăm doar trupește. Practic acesta este pericolul și aici eșuăm cel mai adesea. Masa de Paști, ca și Sf. Liturghie, să ne fie un prilej de a ne bucura împreună cu cei dragi ai noștri în jurul Lui. Atât slujba din biserică cât și masa de acasă să le folosim pentru a pătrunde după putere – și a explica celor mici – miezul sărbătorilor. Bucuria întâlnirii cu Domnul Hristos în Sf. Împărtășanie trebuie continuată cu petrecerea în jurul Lui acasă.

- Orice sărbătoare La Paști nu se stă în genunchi, nu se fac rugăciuni de pocăință, nu se citesc psalmi. Totul este o revărsare de bucurie pentru Învierea Domnului și învierea noastră. Vom citi în zilele de Paști relatările din Noul Testament despre Înviere. De folos în înțelegere ne-ar fi și citirea în cartea Ieșirea din Vechiul Testament despre ce a însemnat Paștele iudaic și cum se prăznuia el. Ca rânduială de rugăciune, în toată Săptămâna luminată vom cânta în mod repetat troparul Învierii și celelalte cântări ale Paștilor (din rânduiala Utreniei și Ceasurilor Paștilor). Bineînțeles că e bine să ne programăm din timp și anumite lecturi, prin care să aprofundăm înțelesurile sărbătorii.

- Orice sărbătoare are și o dimensiune comunitară. Astfel, pe lângă bucuria pe care o vom face celor din familiile noastre, dăruindu-le timpul nostru, pentru a petrece în aceste zile cu ei și cu Dumnezeu, ne vom aduce aminte și de cei care sunt în lipsuri, în greutate și, după chipul Mântuitorului Care a venit în lume să ne mântuiască pe noi cei neputincioși, vom încerca și noi să aducem alinare și bucurie în jurul nostru, unde constatăm că este nevoie.

- La un astfel de prilej nu putem să nu-i pomenim pe cei trecuți la cele veșnice din rudeniile și neamul nostru. Ceea ce suntem, suntem și prin ei. Recunoștința față de ei ne va determina să-i avem în inimă în rugăciune înaintea lui Dumnezeu.

Peste toate, sărbătorirea Învierii Domnului ar trebui să fie o bucurie a întâlnirii noastre cu Domnul Hristos înviat, trăită cu recunoștință față de El și față de toți ai noștri. Bucuria întâlnirii și comuniunii cu El și atitudinea recunoscătoare față de El și față de toți care au însemnat și înseamnă ceva în viața noastră, cunoscuți dar și neștiuți, ne vor învăța cum să trăim aceste zile.

Să ne dăruiască Dumnezeu această bucurie și această atitudine recunoscătoare.

Hristos a înviat! Bucuria noastră!

† **Sofian Brașoveanul**

Hristos a înviat!

Hristos a înviat! (de Vasile Militaru)

Hristos a Înviat! Ce vorbă Sfântă!
Îți simți de lacrimi calde ochii uzi
Și-n suflet parcă serafimii-ți cântă
De câte ori, creștine, o auzi.

Hristos a Înviat în firul ierbii,
A înviat Hristos în adevăr;
În poienița-n care zburdă cerbii,
În florile de piersic și de măr.

În stupii de albină fără greș,
În vântul care suflă mângâios
În ramura-nflorită de cireș
Dar vai, în suflet ți-nviat Hristos?

Ai cântărit cu mintea ta, creștine,
Cât bine ai făcut sub cer umblând,
Te simți măcar acum pornit spre bine
Măcar acum te simți mai bun, mai blând?

Simți tu topită-n suflet vechea ură?
Mai vrei pieirea celui plin de Har?
Ți-ai pus zăvor pe bârfitoarea-ți gură?
Iubirea pentru semenii o simți jar?

O, dacă-aceste legi de-a pururi sfinte
În aur măcar azi te-au îmbrăcat
Cu serafimii-n suflet imn fierbinte
Ai drept să cânti: Hristos a Înviat!

Adevărat a înviat!

PROGRAMUL BISERICII în Săptămâna Mare, de Sfintele Paști și în Săptămâna Luminată 12 - 26 aprilie 2020

Îi anunțăm pe credinciișii bisericii noastre că slujbele din Săptămâna Mare (Sfanta Liturghie și Denia celor 12 Evanghelii din Joia Mare, Prohodul Domnului din Vinerea Mare, precum și Slujba din noaptea Învierii) vor fi săvârșite în biserică, **doar de către clerici, fără prezența credincioșilor**. Slujbele pot fi însă urmărite/ascultate on-line, prin intermediul website-ului bisericii noastre de pe Facebook:

<https://www.facebook.com/pages/Holy-Trinity-Romanian-Orthodox-Church/134195816633296>

Iată programul slujbelor și al transmisiunilor directe (live) din Săptămâna Mare și de Sfintele Paști:

Joi, 16 aprilie – Joia Mare:

10:00 am – Vecernie & Liturghia Sf. Vasile cel Mare
(transmisiune directă online)
6:00 pm – Denia Mare, a celor 12 Evanghelii
(transmisiune directă online)

Vineri 17 aprilie – Vinerea Mare (a Patimilor):

6:00 pm – Prohodul Domnului (transmisiune directă)

SFİNTELE PAȘTI:

Noaptea de Înviere, Sâmbătă 18 – 19 aprilie :

11:30 pm – Utrenia Învierii
12:00 am – Slujba Învierii (transmisiune directă)
12:30 am – Sfânta Liturghie
2:00 am – Încheierea Sfintei Liturghii

Duminică, 19 aprilie – Sfintele Paști:

12:00 pm – Vecernia Învierii (transmisiune directă)

Luni 20 aprilie – Sfintele Paști :

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sf. Liturghie

Marti 21 aprilie – Sfintele Paști:

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sf. Liturghie

Joi 23 aprilie – Sfântul Mare Mucenic Gheorghe:

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sf. Liturghie

Vineri 24 aprilie – Izvorul Tămăduirii:

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sf. Liturghie
11:30 am - Sfințirea Apei (Aghiazma Mică)

Duminică 26 aprilie – Duminica Tomii

9:00 am - Utrenie
10:00 am - Sf. Liturghie

